

Kytice květů

Kytici lučních květů
ve váze mám,
směs bílých kopretin
a modrých zvonků.

Jsou v plné kráse,
bujné kopretiny.

Čistou vodu z vázy pijí,
kvetou a žijí,
pro radost nám.

Zvonečky modré!
Jednoduchý a skromný květ,
svou barvou, tvarem a krásou
Tvůrce svého slaví,
a o Jeho velebnosti
nám vypráví.

Kvetly však jenom krátký čas,
úkol svůj splnily.
Mnohé potěšily,
o lásce Stvořitele promluvíly
k tomu,
kdo slyšet chtěl.

Pak pomaloučku odkvétaly,
uvadaly, až zvadly docela.
Kde je dnes jejich nádhera?

Marná je lidská sláva!
Uvádá jako tráva!
Opadne jako trávy květ.
Váza je prázdná,
a já vzpomínám.
Na kytici lučních květů,
jak zdobila můj stůl,
když v plné kráse stála tam.

Jak mě obdařila!
O lásce a velebnosti
Stvořitele promluvila,
pomíjivost všeho
připomněla,

a v mém srdci vděčnost
k Stvořiteli prohloubila.
Můj Pán mě víc než
květy miluje,
každý den o mě pečuje,
sytí a obléká.
Vodu živou mi dává pít,
bych k Jeho slávě
mohla žít!

Až úkol svůj zde vyplním,
vím,
jako květy neskončím.
Svůj šat na zemi tu odložím,
jako trávy květ,
bohatství, slávu, moudrost
i krásu.

A půjdu domů, tam,
kde místo věčné připravil
mi sám můj Pán!

Jen ten, kdo Jeho Ducha má,
bude žít věčně,
i když na zemi
se květince jen podobá.